

مسیح حشوازه می ترا ماه

● نشریه روزانه جشنواره تئاتر سوره ماه ● مهر ۱۳۹۳ ● شماره دوم

ضرورت وجود سالن‌های استاندارد

بازگو کردن این نکته که همواره یکی از ضروری‌ترین نیازهای مادر حوزه نمایش سالن‌های استاندارد و قابل قبول است، غیر قابل انکار است و...

۷

۷

فضای مناسبی برای تولیدنمایش

۴

فرصتی برای بهتر دیده شدن آثار نمایشی

۲

پشت پرده همه اتفاق‌های خوب

یادداشتی بر نمایش فرشته‌ها
ضیافت مسافر ان بهشت با طعم چای تلخ

۳

درباره نمایش کاری باید کرد
روایت «فهمیده» را باید فهمید

۵

نگاهی به نمایش فرشته‌ها
وقتی فرشته‌ها دوست دارند انسان باشند

۶

حسین سلیمی

درباره تلاش‌گرانی که دیده نمی‌شوند

پشت پرده همه اتفاق‌های خوب در تئاتر ماه

شنبه بیستم مهر ماه رحمت امینی دبیر هنری پنجمین جشنواره تئاتر ماه در نشست خبری این جشنواره گفت که می‌خواهم صمیمانه و از صمیم قلب این ترکیب دبیر هنری و دبیر اجرایی را پیشنهاد بدهم، بعد هم تاکید کرد که مثلاً در جشنواره چند دوره پیش فجر که او هم دبیر اجرایی و هم هنری بوده چه سختی‌هایی را کشیده و مسولیت همه امور اجرایی نیز با خود او بوده است و به همین دلیل به جای فکر کردن و تلاش برای ارتقاء سطح کیفی آثار، بیشتر وقتش صرف رفع و رجوع کردن بلیط‌های پاره و قطار و هتل مشکلات اجرایی گروه‌ها می‌شده است. اما در این جشنواره او بی‌آن که دغدغه مواردی از این دست را داشته باشد صرفاً روی آثار و محتوای آن‌ها و چگونگی داوری‌ها و... متمرکز شده است تا مجموع این تلاش‌ها به افزایش سطح کیفی آثار نیز منجر شود. آن روز، بعد از حرف‌های امینی بعضی خبرنگاران و حاضران جلسه گمان می‌کردند شاید حرف‌های او صرفاً تعارف‌های معمول میان دو مدیر از مدیران حوزه هنری باشد. اما حالا که چند روز از آغاز این جشنواره گذشته است به درستی می‌توان به صحت این ادعا و درست بودن پیشنهاد امینی پی برد.

در شماره گذشته راجع به فعالیت‌های مرکز هنرهای نمایشی در جشنواره تئاتر ماه بحث شد. اما شاید بد نباشد این بار به سراغ مرکز محافل برویم و ببینیم چه اقداماتی انجام گرفته تا دبیر هنری به گفته خودش چنین با خیال آسوده به رتق و فتق امور محتوایی بپردازد.

در اغلب جشنواره‌های دنیا گروه‌های شرکت‌کننده یا تیم‌ها به محض این که اثرشان اجرا شد یا مسابقه‌هایشان برگزار گردید بلیط‌رفت تهیه کنند و به میدان‌شان باز گردند، جشنواره‌های کن، اسکاک، مونترال، آوینیون یا حتی مسابقاتی در سطح جام جهانی همه و همه از این قاعده پیروی می‌کنند و همه گروه‌ها و تیم‌ها فقط تا وقتی اجرا یا بازی دارند می‌توانند در محل برگزاری جشنواره بمانند، اما در جشنواره تئاتر ماه این قاعده نقض شده است. صدا البته برای حوزه هنری هم تبعیت از این روش راحت‌تر و کم‌هزینه‌تر است، کنترل نفرت کمتر و پذیرایی از آنها هم ساده‌تر است، اما آنها صرفاً به این دلیل که گروه‌ها بمانند، نمایش‌های بیشتری ببینند و در گفتگو و تعامل با یکدیگر سطح دانش و کیفیت آثارشان را ارتقا دهند حاضر شده‌اند هزینه بیشتری را تقبل کنند و تا پایان جشنواره میزبان تمام گروه‌های شرکت‌کننده جشنواره باشند.

حوزه هنری چندی است با توجه به گرایش گروه‌های تئاتری به استفاده از بلک باکس‌های جمع و جور و مجهز تلاش کرده است تا با تجهیز سالن‌ها و تبدیل آن‌ها به بلک باکس‌های مجهز رضایت هر چه بیشتر شرکت‌کنندگان جشنواره و نیز گروه‌های شرکت‌کننده را جلب نماید، بلک باکس‌ها ذاتاً و صرفاً مخصوص اجرای نمایش است و این اطاق سیاه دست‌آهالی نمایش را برای مانورهای تصویری بیشتر در زمان اجرا باز می‌کند.

متأسفانه جایگاه هنر نمایش در کشور ما آن گونه که باید شناخته نشده است و به آن بها داده نمی‌شود، تا جایی که در میان انبوه برنامه‌های سیمای که مربوط به انواع و اقسام موضوعات است کمتر نشانی از هنر نمایش می‌توان پیدا کرد. حتی در ایام جشنواره تئاتر فجر نیز که مهم‌ترین رویداد تئاتری محسوب می‌شود پوشش صدا و سیما بسیار کمتر از پوشش جشنواره فیلم است و سایر برنامه‌ها و جشن‌ها و مسابقات، از سوی دیگر هر چقدر که جشنواره‌های مثل تئاتر ماه درست و اصولی برگزار گردند تا وقتی وجه بیرونی آن در رسانه‌ها و خصوصاً رسانه قدرتمندی چون رسانه ملی منعکس نشود، نمی‌تواند آنگونه که باید و شاید مورد

بودجه‌ای که امسال برای برگزاری جشنواره تئاتر ماه اختصاص یافته بود صرفاً برای برگزاری جشنواره سراسری کفایت می‌کرد و برگزاری جشنواره منطقه‌ای مستلزم صرف هزینه‌ها و امکانات بسیار بیشتری بود. اما از آنجا که یکی از رسالت‌های مهم این جشنواره بهادادن و حمایت و البته ارتقاء سطح کمی و کیفی نمایش در استان‌ها است مسولان حوزه هنری و خصوصاً امور محافل و جشنواره‌ها با کاری جهادی و بدون جذب هزینه‌ای بیشتر توانستند با همان بودجه، جشنواره منطقه‌ای را نیز برگزار کنند و اجازه ندهند چراغ نمایش در شهرستان‌ها کم فروغ گردد. در این مسیر مدیران و مسولان نمایش استان‌ها نیز از هیچ کوششی برای حذف نشدن بخش منطقه‌ای دریغ نکردند.

که نمایش‌ها همه با تاخیر اجرا می‌شوند، گاهی این تاخیرها منجر به تداخل برنامه‌ها و یا عدم اجرای بعضی نمایش‌ها می‌شوند و یا برای پرداخت کمک هزینه آنقدر گروه‌های جوان و سخت‌کوش نمایش را درگیر پروکراسی و نامه‌نگاری‌های اداری می‌کنند که گروه‌ها عطای کمک هزینه را به تقاضای می‌بخشند و... اما با تدابیری که اندیشیده شده از این اتفاقات در این جشنواره نخواهد افتاد.

توجه قرار گیرد و بی‌گمان رسانه‌ها و خصوصاً سیمای می‌تواند این توجه را چندین برابر نماید، حالا و در این دوره این جشنواره، امور محافل حوزه هنری و اداره کل روابط عمومی حوزه هنری توانسته است با برقراری ارتباط مناسب با رسانه‌ها و خصوصاً رسانه ملی موجبات پوشش کامل و سراسری این رویداد مهم نمایشی را فراهم سازد و غیر از پخش اختتامیه، اتفاقات روزانه نیز در قالب چند برنامه از شبکه چهار سیما و چند شبکه رادیویی پخش شده و مردم با چند و چون این جشنواره مهم بیشتر آشنا گردند. از سوی دیگر اخبار و وقایع جشنواره نیز به خوبی از سوی خبرگزاری‌ها و روزنامه‌ها پوشش داده شود.

شاید فقط آنها که دستی بر آتش داشته‌اند و جشنواره‌ای برگزار کرده‌اند یا در برگزاری اش دخیل بوده‌اند می‌دانند که برای عملی شدن این فرامین و دستورهای ظاهراً ساده چه میزان وقت و انرژی باید مصرف شود و چند دستگاه و اداره باید هماهنگ باشند، جمله‌هایی مثل این که پذیرایی از میهمانان مرتب و منظم و طبق برنامه صورت گیرد و کم و کسری پیش نیاید یا «تمام اجراها دقیقاً راس ساعت‌های مشخص شده و طبق برنامه انجام گیرند» یا این که «همه از وضعیت اسکانشان راضی باشند» و یا حتی این که «تمام کمک هزینه‌ها به محض اجرا و در مدت کمتر از ۲۴ ساعت به همه گروه‌ها پرداخت شود» و...

همه این‌ها هم در شرایطی است که می‌بینیم حتی بزرگ‌ترین جشنواره‌ها که بودجه‌های آن چنانی هم دارند گاهی چنان اجرای ضعیفی دارند

”

حوزه هنری چندی است با توجه به گرایش گروه‌های تئاتری به استفاده از بلک باکس‌های جمع و جور و مجهز تلاش کرده است تا با تجهیز سالن‌ها و تبدیل آن‌ها به بلک باکس‌های مجهز رضایت هر چه بیشتر شرکت‌کنندگان جشنواره و نیز گروه‌های شرکت‌کننده را جلب نماید.

مرکز محافل و جشنواره‌های حوزه هنری با شروع به کار بیست و سومین جشنواره سراسری تئاتر سورمه‌ماه، در کنار شور و اشتیاق گروه‌های نمایشی استان‌های حاضر در جشنواره و علاقه‌مندان به هنر نمایش، شرایط ظاهری حوزه هنری و تمهیدات تبلیغاتی و اطلاع‌رسانی دست‌اندر کاران جشنواره نیز امکان بهره‌برداری هر چه بهتر مخاطبان از اجراها و نشست‌های تخصصی را فراهم آورده است. نصب پوستر تمامی گروه‌های حاضر در بخش مسابقه در قالب نمایشگاهی از این آثار در محوطه حوزه هنری، ایجاد نمایشگاهی از معرفی گروه‌های حاضر در مسیر ورودی خیابان حافظ به حوزه هنری، قرار دادن استندهایی برای استفاده گروه‌ها جهت نصب آرایه‌های پرشور و دیگر اقلام تبلیغاتی نمایش‌ها، چاپ و انتشار جدول اجرایی جشنواره در میان علاقه‌مندان و نصب استند‌های معرفی و جدول زمانی اجرای نمایش‌ها و برنامه‌های هر یک از تالارها و سالن‌ها، ایجاد نمایشگاه عکس از اجرای روزانه نمایش‌های جشنواره و چاپ و انتشار نشریه خبری از جمله این اقدامات است.

“

بهبود وضعیت برگزاری جشنواره

توحید معصومی یکی از دست اندرکاران برگزاری جشنواره تئاتر سورهماه است و از روند و جریان برگزاری این دوره جشنواره آگاه است؛ با او درباره همین موضوع به گفتگو نشستیم.

آقای معصومی از روند برگزاری جشنواره بگویید و بفرمایید که مرکز هنرهای نمایشی حوزه هنری چه اقدامات حمایتی را برای گروه های تئاتری داشته است؟

استقبال از بیست و سومین جشنواره ای سراسری تئاتر سورهماه بسیار بالا بود و پس اعلام نتایج ارزشیابی و بازخوانی متون گروه های استانی تمرینات خود را با جدیت برای حضور در جشنواره اصلی دنبال کردند ما نیز در مرکز هنرهای نمایشی حوزه هنری هر آنچه در توان داشته باشیم برای کمک به گروه های متقاضی، به کار گرفته ایم تا شرایط گروه ها و وضعیت عمومی برگزاری جشنواره بهبود یابد.

و شاید همین مسئله حمایت در دست و منطقی باعث رقابت های تنگاتنگ برای حضور در جشنواره سورهماه نیز بوده است؟

بله همینطور است و خرسندیم و به خود می بالیم که جشنواره ای تئاتر سورهماه ماه چنان اعتباری یافته که برای حضور در آن، تلاش ها و ریزی های فوق العاده ای می شود اما تا وقتی کسی نتواند همسوی اهداف حوزه هنری حرکت کند نمی تواند همراه با این جریان باشد.

در برگزاری این جشنواره تئاتر سورهماه به جز مرکز هنرهای نمایشی حوزه هنری، از مراکز استان ها نیز مشارکت و مشاوره هایی برای برگزاری جشنواره گرفته شده است؟

امسال قبل از اعلام فراخوان جشنواره از هنرمندان و مسولین واحدها و مراکز استانی نظر خواهی شد و طی نشست هایی به یک جمع بندی مناسب رسیدیم. اگر ا عراق نخواهد بود اگر بگویم فراخوان جشنواره ای امسال در برگیرنده ی بیشترین خواسته ها و ایده های مراکز استانی نسبت به دوره های قبل است.

آثار در برگیرنده این جشنواره از چه موضوعاتی تشکیل شده است؟

موضوعاتی همچون توجه به ارزش های دینی و باورهای اعتقادی، ارزش های انقلابی و دفاع مقدس و همچنین مفاهیمی چون ایثار، شهادت و امید از جمله مضامینی هستند که مورد حمایت حوزه هنری قرار می گیرند و همچنین هنرمندانی که موضوعات مورد نظر را با شناخت از فرهنگ بومی و اقلیمی خود به صحنه برده اند مورد توجه قرار گرفته اند و به این طریق محور و چارچوب موضوعی جشنواره تئاتر سورهماه مشخص است.

روند حضور تئاتر شهرستان ها در بیست و سومین جشنواره تئاتر سورهماه را چگونه می بینید؟

موضوعی که در جشنواره امسال تئاتر سورهماه به عنوان یک شاخص می شود از آن یاد کرد بحث حضور پررنگ تئاتر شهرستان است. البته علی رغم این که پتانسیل تئاتر شهرستان های کشور زیاد است و در چند دوره گذشته آثار بهتری از آن ها شاهد بودیم.

دلیل این موضوع چیست؟

به نظر می رسد که گروه های نمایشی حوزه های هنری سراسر کشور نسبت به اهداف این جشنواره که چند سال است با دبیری رحمت امینی انجام می شود به خوبی آشنا نیستند. جشنواره تئاتر سورهماه ماه در چهارچوب ثابت و شفاف قرار گرفته و امید است با تلاش دوستانمان در استان ها و حمایت مرکز هنرهای نمایشی به لحاظ تکنیکی و فنی هم شاهد ارتقاء کیفی آثار باشیم.

یادداشتی بر نمایش فرشته ها

ضیافت مسافران بهشت باطعم چای تلخ

نوید ذوالفقار

نمایش «بهشت باطعم چای تلخ» روایت گرد هم آمدن انسان هایی است که در عین جمع بودن، انسان های تنهایی هستند، انسان هایی که جهان تنهایی خویش را دارند و در برقراری ارتباط با جمعی که در آن حاضرند گاه به مشکلات بنیادینی می خورند، مشکلاتی که ریشه در دیدگاه و جهان بینی کاراکترهای نمایش دارد و آنها از پشت عینک خاص خود به جهان می نگرند.

واقعی پیرزن که در واقع دختر اوست و بعد از مرگ مادر و از ترس باطل شدن مجوز مسافر خانه و حرف و حدیث مردم با دو هویت و دو چهره متفاوت زندگی می کند. دختر عشق خود و تنهایی اش را به پسر ابراز می کند و به پسر می گوید که او نیز تنهاست، اما پسر می رود و یک لیوان چای تلخ در پشت بام بهشت جامی ماند. این نمایش جزو آن دسته از آثار است که از یک قصه خوب و یک روایت محکم بهره می برد، کارگردان کار به خوبی قصه نمایشنامه را که خود نگارنده آن است، در یک فیلتر دراماتیک قرار داده است و به طور موجز و مختصر اقدام به تولید اثری کرده است که می تواند کاملاً آرام، بی ادعا و بدون شعار مخاطب خود را با معنوی ترین لحظات عادی ترین و حتی در دیدگاه ما خطا کارترین افراد برود و بتواند انسان ها را حتی برای لحظاتی به فکر وادارد، این فکر که ای کسانی که می پندارید خود بهتر تین اعمال را دارید، اینک یک فرد گناهکار بر روی پشت بام، بدون واسطه با خدای خویش سخن می گوید و ما را به یاد این جمله مرحوم حسین بنایی می اندازد که می گوید: (به علف ها بنگر، چه بی واسطه با خدا سخن می گویند)، کارگردان در همین اثر با هم یک پند اخلاقی را به طور آرام و در لایه های زیرین به مخاطب خود انتقال می دهد و به او گوشزد می کند که زود قضاوت نکند، زیرا برادر بزرگ تر که در صحنه های اولیه نمایش، فاسد و خطر کار به نظر می رسد، با لباس ها و چقیه برادرش به دنبال اعزام او به آلمان برای درمان مشکلات شیمیایی ناشی از جنگ است، همین نقطه است که ما باید بیاموزیم هرگز زود در مورد یک مسئله یا پدیده نظر قطعی و نهایی خود را صادر نکنیم و برای هر چیزی یک در صد خطا بگذاریم.

پسری برادر خود را به یک مسافر خانه می آورد سعی دارد با دادن رشوه به پیرزن صاحب مسافر خانه «بهشت»، برای مدتی او را نزد خود نگاه دارد تا او با لباس های جنگی برادرش عملی نامعلوم را دنبال کند. اتفاقاتی که در جریان نمایش می افتد ما را با این نکته روبرو می کند که برادر مریض و کوچک شیمیایی است و برادر بزرگتر او را برای شفا به مشهد و نزد امام رضا آورده است و به دنبال بهبود حال و مراحل اعزامش به خارج از ایران است. در ادامه می بینیم که برادر بزرگتر، در حالی که از حال عادی خود خارج است و به احتمال زیاد ماده ای را نوشیده است، به روی بام مسافر خانه رفته و با خداوند گفتگو می کند، اینجا است که برادر کوچک تر و شیمیایی اش بر روی پشت بام می رود تا او را نجات دهد، این جا است که هویت

نمایش «بهشت باطعم چای تلخ» روایت گرد هم آمدن انسان هایی است که در عین جمع بودن، انسان های تنهایی هستند، انسان هایی که جهان تنهایی خویش را دارند و در برقراری ارتباط با جمعی که در آن حاضرند گاه به مشکلات بنیادینی بر می خورند.

چگونه نمایش‌ها به اجرای عمومی می‌رسند؟

اجرای عمومی فرصتی برای بهتر دیده شدن آثار نمایشی

علی پور موسی

روندی با مشورت جمعی از دانشگاهیان و اعضای هیئت علمی دانشگاه‌ها که جزو شورای عالی مشورت در امور تئاتر مرکز هنرهای نمایشی حوزه هنری هستند در پیش گرفته شده که فعالیت‌ها بر پایه «جشنواره تولید محور» بنا شده است و به طور مشخص بر این نکته تأکید دارد که اگر جشنواره‌ای طراحی و تولید می‌شود منتخب اجراهای عمومی و تولیدات حوزه هنری در سراسر کشور است، در این حالت ابتدا یک اثر نمایشی اجرای عموم می‌روند و پس از جشنواره منطقه‌ای به جشنواره اصلی تئاتر سورمه‌ماه می‌رسند. نکته‌ای که در جملات بالا قابل بحث است، اجرای عموم آثاری است که به جشنواره تئاتر سورمه‌ماه راه پیدا می‌کند. این اتفاقی است که روند حضور نمایش در این جشنواره را تسهیل می‌کند و به تبع آن قضاوت را برای داوران آسان تر خواهد کرد.

برآیند تولیدات حوزه هنری است و آنچه در دوره‌ی بیست و سوم دیده می‌شود حاصل تلاش‌ها و برنامه‌ها سه ساله‌ی مرکز هنرهای نمایشی و مرکز محافل و جشنواره‌های حوزه هنری است. حوزه هنری اصول جشنواره‌ی تئاتر سورمه‌ماه را بر معنویت و اندیشه بنا نهاده که در ساختار هنری ظهور و بروز می‌کند. این حرف تازه‌ای نیست که اعلام کنیم از اجرای عمومی نمایش‌های با کیفیت مراکز استانی در تهران حمایت خواهیم کرد اما این حمایت همراه با نگاه ترحم آمیز نخواهد بود. «او ادامه داد: «برخی کارگردان‌های جوان معتقدند چون نمایش‌شان در جشنواره‌ای حائز رتبه‌ای شده، می‌تواند اجرای عمومی هم داشته باشد در صورتی که این طور نیست. اجراهای جشنواره‌ای، شرایط خاص خود را دارند. در جشنواره‌ها، نمایش‌ها از فیلترهای خاصی عبور می‌کنند و در موقعیتی خاص با تعداد محدودی نمایش به رقابت می‌پردازند. اما حتی اگر نمایشی در آن رقابت‌ها حائز رتبه‌ای هم شده باشد، الزاماً دارای مولفه‌های لازم برای اجرای عمومی نیست. نمایشی که برای اجرای عمومی آماده می‌شود باید خیلی از موارد و مولفه‌ها را مدنظر قرار دهد. چرا که تماشاچی‌ای که بلیت خریداری می‌کند و وقت صرف می‌کند، حق دارد نمایش خوب و قابل اعتنایی ببیند. خیلی آثار بوده‌اند که در جشنواره‌ها مورد توجه قرار گرفته‌اند اما اقبال عمومی نداشته‌اند. مسلماً خیلی خوب خواهد بود اگر نمایش‌ها بتوانند در صحنه جشنواره‌ها و در مواجهه با تماشاگران در اجرای عمومی، موفق و مورد تأیید باشند. سال به سال سعی داریم کیفیت نمایش‌های حوزه هنری را ارتقا دهیم و در سال جاری هم که مزین به نام فرهنگ است، سعی خواهیم کرد آثار نمایشی حوزه هنری - هم در جشنواره سورمه‌ماه و هم در اجراهای عمومی - مورد تأیید و توجه کارشناسان و عموم تماشاگران باشد که ان شاءالله چنین شود.»

غلام عباس سالاری، رئیس حوزه هنری استان کرمان، با اشاره به لزوم اجراهای عمومی در شهرستان‌ها گفت: «جشنواره‌ها به طور ذاتی امری خوب‌اند، اما به شرط آن که باعث افزایش اجراهای عمومی تئاتر شوند. بدون شک برگزاری جشنواره باعث رشد کیفی می‌شود اما در مبحث اجرای عمومی شاید برقراری یک قانون مبنی بر اجراهای عمومی آثار قبل از حضور جشنواره‌ای شان، بتواند به رشد تعداد اجراهای عمومی در کل کشور کمک کند. اگر مردم به دیدن تئاتر عادت کنند دیگر سالن‌های نمایشی خالی نمی‌مانند؛ همان‌طور که در کرمان مردم استقبال خوبی از تئاتر دارند و باعث بالا رفتن انگیزه هنرمندان می‌شود. بدون شک حوزه هنری یکی از مهم‌ترین نهادهای تأثیرگذار بر جریان فرهنگ و هنر کشور است، این نهاد یکی از مردمی‌ترین نهادهای کشور است که جامعه آن را می‌شناسد.

چندی پیش احسان ملکی از شرکت کنندگان جشنواره منطقه‌ای تئاتر سورمه‌ماه که با نمایش «چپر» از استان لرستان در این جشنواره حضور دارد، در گفتگویی با اشاره به این وجه از برگزاری جشنواره گفت: «رویکردی که در خصوص اجراهای عموم نمایش‌های برگزیده در تهران اتخاذ شده، بسیار مثبت است و باعث رشد و حرکت تئاتر در میان هنرمندان شهرستان خواهد شد. این حمایت‌های حوزه هنری در استان‌ها و مرکز تهران، نوعی دیدگاه مثبت در میان مدیران حوزه هنری از بالاترین مقام تارده‌های بعدی رانسان می‌دهد که در نهایت عامل دلگرمی و ادامه دادن مسیر برای هنرمندان است.»

او در بخشی دیگر از صحبت‌هایش گفت: «اجرای عمومی علاوه بر ایجاد دلگرمی اعضای گروه برای ادامه مسیر هنری شان، سبب می‌شود یک گروه تجربه‌های خود را که از اجرای عمومی به دست می‌آورد در آثار تولیدی سال بعد که مقرر شده است در جشنواره تئاتر سورمه‌ماه حضور یابد، به کار می‌گیرد و سطح کیفی اثر خود را ارتقا می‌دهد.»

وی افزود: در استان کرمان، لوگوی حوزه هنری مُعرف و نشان دهنده کیفیت، حرفه‌ای‌گری و محتوای انسانی - اسلامی است؛ زیرا حوزه هنری در این استان مخاطب دارد و هنرمندان به سمت حوزه هنری گرایش خوبی دارند، در ده سال گذشته در مبحث تولید هنری، حوزه حمایت مادی و منطقی از جریان تولیدات هنرمندان داشته است و وابستگی نهاد حوزه هنری به جایگاه فرهنگی مقام معظم رهبری باعث اقبال این نهاد در نزد هنرمندان و مردم جامعه است. اما قطعاً تمامی برنامه‌ریزی‌های انجام شده، در جهت بهبود کیفیت برگزاری جشنواره تئاتر سورمه‌ماه است. چنانچه رحمت امینی در این باره می‌گوید: «جشنواره‌ی تئاتر سورمه‌ماه

گفتگو با کارگردان نمایش «بخاطر کی؟»

حکایت ایثار و فداکاری

فرزندش را به مردم نشان می‌دهد و ماجرا را می‌گوید همه تحت تأثیر قرار می‌گیرند و می‌گویند ما حاضریم خون و جان مان را برای این شهیدان بدهیم.

ایده اولیه این قصه چطور به ذهن تان رسید؟

مدتی قبل در رسانه‌ها بحث‌های عضو بسیار داغ بود و من چون در تمامی کارهایم نگاهی به دفاع مقدس و بچه‌های جنگ دارم و بسیار به ایشان علاقمند و برایشان احترام قابلیم به این موضوع فکر کردم که آیا در حال حاضر کسی حاضر است به کارزار جنگ برود و جانش را اهدا کند؟ رزمندگان ما جانشان را اهدا کردند اما خیلی از مردم حتی حاضر نیستند برای نجات جان یک انسان خون یا کلیه اهدا کنند و تازه متوجه میزان ایثار و بزرگواری شهیدان و جانبازان می‌شویم. این موضوع و تفکر به آن جرعه اولیه نمایش «بخاطر کی؟» را در ذهنم زد.

نمایش «بخاطر کی؟» در کدام بخش از جشنواره سورمه‌ماه اجرا خواهد شد؟

این نمایش در بخش خیابانی اجرا می‌شود. خدا را شکر حرکت مثبتی که در حوزه هنری و جشنواره سورمه‌ماه شکل گرفت این بود که آقای شفیع از تئاتر خیابانی حمایت کردند و پس از دو سال که این بخش حذف شده بود مجدداً در جشنواره برگزار شد که جای بسی خوشحالی دارد بخصوص اینکه در حال حاضر کانون تخصصی برای تئاتر خیابانی راه‌اندازی شده است.

نمایش «بخاطر کی؟» به نویسندگی و کارگردانی احمد صمیمی در بخش خیابانی جشنواره سورمه‌ماه اجرا خواهد شد. این نمایش درام، داستان تأثیرگذاری درباره یک پدر شهید است و پایانی جذاب و غافلگیر کننده دارد.

“

و سایر اعضای بدن را اهدا کنند و منتظر می‌مانند تا بالاخره کسی پیدا شود تا دست به این فداکاری بزنند اما کسی حاضر نمی‌شود برای اهدای عضو جان خود را به مخاطره بیندازد و این ایثار را انجام دهد. تا اینکه متوجه می‌شویم این پیرمرد در واقع پدر یک شهید است و آن اعضا را برای یک پلاک (فرزند شهیدش) می‌خواسته و هدفش از این کار این بوده که ببیند آیا هنوز هم در جامعه کسی با هدف ایثار و بخشش و فداکاری نظیر آنچه رزمندگان کشور در دفاع مقدس انجام دادند حاضر به اهدای جان خود است یا نه؟ این پدر می‌خواهد بداند آیا کسی حاضر است برای فرزند عزیزش که جانش را در راه کشور و امنیت مردم اهدا کرده، خون و کلیه اهدا کند؟

در ابتدا مردم به این پیرمرد نیاز و درخواستش اهمیتی نمی‌دهند و از کنار آن می‌گذرند اما وقتی پدر پلاک

نمایش «بخاطر کی؟» به نویسندگی و کارگردانی احمد صمیمی در بخش خیابانی جشنواره سورمه‌ماه اجرا خواهد شد. این نمایش درام، داستان تأثیرگذاری درباره یک پدر شهید است و پایانی جذاب و غافلگیر کننده دارد. نمایش «بخاطر کی؟» پیش از این در هفته دفاع مقدس به نمایش عمومی درآمده و با بازخوردهای بسیار خوبی از طرف مخاطبان روبرو شده است.

درباره مضمون و قصه نمایش تان «بخاطر کی؟» بر ایمان بگوئید.

تم کلی نمایش مادر مورد سبک زندگی امروز و خانواده و مقوله ایثار و گذشت است و البته مضمونی دفاع مقدس دارد. داستان درباره پدری است که برای فرزندش به دنبال اعضای بدن می‌گردد. این پدر از مردم درخواست می‌کند برای فرزند بیمارش کلیه

درباره نمایش کاری باید کرد

روایت «فهمیده» را باید فهمید

سید جواد قوامی

نمایش «کاری باید کرد» که در بخش بچه‌های مسجد بیست و سومین جشنواره تئاتر سوره ماه قرار دارد، نمایشی شریف است که کارگردان آن علاوه بر جنبه‌های هنری اثر به دنبال ایجاد یک فضای هنری برای نسل بعدی است، نسل بعدی که باید پس از صادق عاشورپور هر پرچم تئاتر را به دست بگیرند، جایی که صادق عاشورپور فارغ از تمامی خستگی‌ها، فشارها و عدم موفقیت‌های احتمالی، نمایش خود را با موضوع «حسین فهمیده» و از طریق نوجوانانی که همسن حسین فهمیده هستند به جشنواره می‌آورد و بی‌اعتنا به تمام هیاهوهای هیچ و پوچ تئاتر تنها به دنبال تمرین و اجرای یک نمایش ساده با نوجوانان است، نوجوانانی که از نه میان مدارس تئاتر نوجوانان با شهریه‌های چند میلیونی و نه به واسطه رابطه‌ها قدم به صحنه نگذاشته‌اند و اتفاقاً از نوجوانان منطقه‌ای محروم‌اند که تنها داشته‌شان، استعداد هایشان است که به مدد این فرصت جشنواره تئاتر سوره ماه و کارگردانی صادق عاشورپور فرصت ظهور و شکوفایی یافته‌اند و از این گذر توانسته‌اند خودشان را به هیچ جنجال رسانه‌ای به جریان تئاتر کشور معرفی کنند.

اعضای این گروه با تکیه بر استعدادهای نوجوانان و وسایلی ساده مانند چند ماسک کاغذی و چند تنفگ چوبی، همچون پیشوایشان حسین فهمیده که تنها نیرویش شجاعت بود، با شجاعت قدم به صحنه تئاتر می‌گذارند و از قهرمان نوجوانی سخن می‌گویند که می‌تواند به آسانی الگوی آنها باشد، حال نه برای اعزام به جبهه جنگ بل آموزش یک نکته مهم؛ «فداکاری»، مسئله‌ای که در حال رنگ باختن است و این عدم توجه و رنگ باختگی در نسل جدید پیش از دیگر نسل‌ها قابل اندازه‌گیری و مشاهده است و شاید این نمایش راهگشای جافتادن این رفتار مثبت اجتماعی برای نسلی نباشد آن هم از معلمی که یک قهرمان ملی است. توجه به هنر نوجوانان به خصوص تئاتر آن‌ها نکته‌ای است که در سال‌های اخیر مغفول مانده است و ما شاهد تحركات محدود و نامنظمی در این خصوص هستیم، حرکاتی که شاید نیازشان در این بحران سرعت اطلاعات و

تکنولوژی و ظهور رسانه‌های نوظهوری که همگی محتوای آنها مناسب فرهنگ جامعه نیست، بیش از گذشته احساس می‌شود. جایی که نوجوان با انواع و اقسام تولیدات فرهنگی و هنری غرب در تماس است و به سرعت به تقلید از آن‌ها دست می‌زند، مقصر کیست؟ نوجوان؟ جامعه؟ مسئولان فرهنگی؟ به راستی نوجوان را خیلی نمی‌توان مسئول دانست، مسئولیت این امر به عهده مسئولان فرهنگی و هنرمندان است، هنرمندانی که با تولید محتوای ایرانی - اسلامی اقدام به فرهنگ‌سازی و معرفی قهرمانان واقعی این ملت می‌کنند، قهرمانانی از جنس حسین فهمیده که اتفاقاً همسن آن‌ها نیز هست. تئاتر در مقام یک رسانه که می‌تواند ارتباط مستقیم با تماشاگر خود را برقرار کند، باید پیش از اینها قدر ببیند، در میان شاید سهم قدر ندیدن تئاتر کودک و نوجوان بیش از این‌ها باشد و سهم فعالان آن نیز ناچیز تر از همه.

شاید از همین الان باید شروع کنیم تا برای دی ماه سال جاری که جشنواره مستقل بچه‌های مسجد برگزار می‌شود، یک برنامه مدون ریشه‌ای و قابل تسلسل در طول سال را بریزیم تا از این رهگذر علاوه بر برداشت‌های مقطعی در زمان جشنواره بتوانیم تولیداتی برای تمام مدت سال و تمامی اقشار جامعه داشته باشیم همانند اثر «کاری باید کرد» به دنبال استعداد های تئاتر در مناطق مختل برویم و تنها به مرکز و بخشی از شهر تهران اکتفا نکنیم. شاید کسی نداند که همین حضور کم بچه‌ها در این تئاتر و در این جشنواره تا چه میزان می‌تواند در شکل‌دهی علایق و انتخاب‌های آینده آنها موثر واقع شود. این نمایش همانطور که پیش از این ذکر شد، با یک طراحی صحنه ساده، وسایل ساده و انتخاب یک شیوه‌روایی در دل نمایش رنال خود، اثری را به وجود آورد که قصه یک نمایش را در یک نمایش روایت می‌کند و چه روایانی برای حسین فهمیده ۱۳ ساله، بهتر از نوجوانان همسن او، امری که بابت آن باید به صادق عاشورپور و گروه باز یگران نوجوان و تمامی عوامل آن خسته نباشید گفت.

اعضای این گروه با تکیه بر استعدادهای نوجوانان و وسایلی ساده مانند چند ماسک کاغذی و چند تنفگ چوبی، همچون پیشوایشان حسین فهمیده که تنها نیرویش شجاعت بود، با شجاعت قدم به صحنه تئاتر می‌گذارند و از قهرمان نوجوانی سخن می‌گویند.

نگاهی به نمایش فرشته‌ها

وقتی فرشته‌ها دوست دارند انسان باشند

سجاد میرآبادی

نمایش «فرشته‌ها» را می‌توان جزو آن آثار ایزودیکی دانست که به لحاظ متن بسیار قوی عمل می‌کند اما در رابطه با اجرای صحنه‌ای آن کمی دچار مشکل می‌شود. نمایش «فرشته‌ها» روایت فرشته‌هایی است که دوست دارند انسان باشند و انسان‌هایی که در زندگی خود فرشته هستند، شاید یکی از محکم‌ترین و موثکافانه‌ترین ایده‌های این نمایش قرار دادن دو نیروی خیر و شر در مقابل یکدیگر است، اما نه با تعاریف معمول و کلاسیکی که از این دو نیرو با پرچم‌های سپید و مشکی‌شان می‌شناسیم، بلکه سخن از حضور این دو نیرو در برابر یکدیگر با تمامی تم‌های خاکستری‌شان است، کشیش و دزدی که در مقابل هم قرار می‌گیرند، دزدی که از دو دست فلج شده است و برای اعتراف آمده است، کشیش در حال تفتیش عقاید و اعمال اوست و به جای خدا در خصوص زندگی او نظر می‌دهد، غافل از اینکه این مرد با اعمالش خود فرشته‌ای بی‌مثال است، امری که ما در خلال نمایش متوجه آن می‌شویم، یا در ایزود بعدی، ما شاهد قاتلی هستیم که در مقابل پلیس قرار گرفته است، پلیسی که پاهایش در یک تعقیب و گریز با دزد ایزود قبل نمایش از دست رفته است و قاتل، دو خواهر دارد که مخارج آنها را به دزدی دست به دستشان می‌رساند. این‌ها همه مویذ این نکته است که نمایش ایزود یک «فرشته‌ها» داستانی به هم مرتبط دارد که در خلال دیالوگ‌ها مشخص می‌شود.

پخته‌تری را به تماشاگر خود عرضه می‌کند اما از سوی دیگر بازیگر دیگری توانایی کنترل سطح صدا و شیوه اجرایی منطبق در بدن خود را ندارد و این به کلیت اثر ضربه می‌زند.

طراحی صحنه نمایش به طرز متناسب و فکر شده‌ای در قیاس با کلیت اثر شکل گرفته بود که باعث شد اثر نمایشی حداقل در ظاهر خود آراسته باشد، استفاده از وسایل به شیوه کاربردی نکته حائز اهمیت است که نباید از نظر دور داشت. با تمهیدی که کارگردان اثر به آن اندیشیده بود، صحنه نمایش از طریق یک پودس (مکعب) مشکی رنگ به دو قسمت تقسیم شده بود و بر بلندای بالای آن یک نوازنده ویلونسل بر روی یک صندلی جای گرفته بود و علاوه بر نواختن نواهی موسیقی اثر نمایشی، با بهره‌گیری از ساختمان و سیستم درونی ساز اصوات مورد نظر صحنه‌ها را خلق می‌کرد که نشان از هوشمندی کارگردان نمایش «فرشته‌ها» دارد.

مهم‌ترین نکته‌ای که شاید در بدو ورود تماشاگر را آزار بدهد، عدم تناسب سیستم اجرایی بازیگران با تم اصلی نمایش است، زمانی که یک متن نمایشی به دنبال آشنایی زدایی و دور کردن ذهن مخاطب از کلیشه‌ها و المان‌هایی که قادر به ایجاد همسان‌سازی در ذهن است، را به طور شدید و مداوم طی می‌کند، نباید بازیگران به سمت صداسازی‌هایی معمول و البته دیگر از چرخه حرفه‌ای خارج شده استفاده کنند. جایی که ما از کشیش برای دور شدن از کلیشه‌های معمول استفاده می‌کنیم دیگر نباید از صداسازی برای بازیگر استفاده شود. این حالت گاهی تصنعی بودن و اغراق آمیز بودن را برای تماشاگر تداعی می‌کند که به هیچ وجه نمی‌تواند حرفه‌ای باشد.

از سوی دیگر بازی بازیگران در یک بالانس مناسب قرار ندارد و برخی بازیگران بازی به مراتب آماده‌تر و

طراحی صحنه نمایش به طرز متناسب و فکر شده‌ای در قیاس با کلیت اثر شکل گرفته بود که باعث شد اثر نمایشی حداقل در ظاهر خود آراسته باشد، استفاده از وسایل به شیوه کاربردی نکته حائز اهمیت است که نباید از نظر دور داشت.

شاید یکی از نکات مهم این نمایش این مسئله است که نویسنده این اثر که در کسوت کارگردان اثر نیز ظاهر شده است به دنبال انتقال این مفهوم است که فرشته‌ها به چه چیزهایی در وجود ما انسان‌ها حسادت می‌کنند و در واقع به مسئله آزادی عمل انسان و رابطه انسان با خدا می‌پردازند، رابطه‌ای که فرشته هرگز از آن بهره‌ای نمی‌برند و به نوعی در یک سیستم از پیش تعریف شده به زندگی خود ادامه می‌دهند. شاید بتوان به طور کلی نمایش «فرشته‌ها» را اینگونه بررسی کرد که یک اثر با غنا و محتوای هنری مناسب اما با اجرایی ضعیف در بیست و سومین جشنواره تئاتر سوره ماه حضور یافته است و اگر کارگردان این اثر نمایشی قصد دارد این نمایش را برای اجرای عمومی آماده کند، باید از هم‌اکنون به دنبال رفع ضعف‌های این نمایش باشد تا محتوای درونی مناسب اثر فدای برخی عدم تناسب‌ها در بازی بازیگران نشود.

تجهیز سالن‌ها به بلک باکس

ضرورت وجود سالن‌های استاندارد برای مخاطبان تئاتر

آن‌ها ایجاد کند و در شرایطی که بسیاری از وضعیت نامطلوب سالن‌ها گله‌مندند این اتفاق از سوی بسیاری از کارگردانان و اهالی تئاتر ستودنی است.

قطعا صرف هزینه در این راه، یکی از اصلی‌ترین کارهایی است که انجام می‌شود و به معنی اصراف و یا خرج اضافی نیست. این سالن‌ها نیاز ابتدایی گروه‌های نمایشی است و چه چیز بهتر از اینکه گروه‌ها در یک فضای مطلوب و استاندارد کار کنند؟

از سوی دیگر تجهیز سالن‌های نمایش توسط حوزه هنری تنها در تهران خلاصه نشده است. دیگر سالن‌های حوزه هنری در شهرستان‌ها نیز شمایل دیگری به خود می‌گیرند.

جشنواره تئاتر سور ماه، مفهومی است که از مدت‌ها قبل درباره چگونگی برگزاری این دوره آن برنامه‌ریزی شده است و دیگر اقداماتی که در طی ماه‌های گذشته توانسته نظرهای مختلفی را به سمت فعالیت‌های حوزه هنری جذب کند.

پیشگام شدن حوزه هنری و اعلام عمومی این موضوع که باید در زمینه تئاتر اقدامات عملی انجام شود بسیار قابل تحسین است. باید امیدوار بود که این اتفاق در طول سالیان بعد نیز ادامه‌دار باشد و هر روز اخبار تازه‌ای درباره اقدامات حوزه هنری در زمینه توجه به نیازهای اولیه گروه‌های بشنوبیم.

هر چند که نباید از این نکته هم به راحتی گذشت که قطعاً اقداماتی از این دست

نیاز جدی به حمایت دولت دارند. بدون شک اگرانهایی چون حوزه هنری برای عملی کردن ایده‌هایشان نیاز به حمایت‌های جدی تری دارند و این وظیفه دولت است که از زیرساخت‌ها حمایت کند.

نتیجه حمایت از اینگونه اتفاقات در طولانی مدت ثمربخش خواهد بود و در دورانی که متأسفانه اهالی فرهنگ و هنر گله‌مند هستند که چرا نسبت به نیازها و خواسته‌هایشان بی‌توجهی می‌شود این حمایت بیشتر احساس می‌شود.

بازگو کردن این نکته که همواره یکی از ضروری‌ترین نیازهای مادر حوزه نمایش سالن‌های استاندارد و قابل قبول است، غیر قابل انکار است و ضروری به نظر می‌رسد. سالن‌های نمایش کشورمان سال‌هاست که از زمان ساخت شان سپری می‌شود، سالن‌هایی که حتی تجهیزات نوری و صدایی آنها برای چند سال گذشته است و با توجه به استفاده‌های مکرری که از آنها می‌شود، همواره نیازمند رسیدگی است. بسیاری از گروه‌های نمایشی گله بسیاری از وجود سالن‌های نامرغوب دارند، سالن‌هایی که

حتی رغبتی برای تماشاگرانش باقی نمی‌گذارد و قطعاً چنین سالن‌هایی در شان فرهنگ یک کشور نیست. تصمیم‌گیری‌های مدیران در این زمینه یکی از مهم‌ترین نکات است. توجه به کیفیت سالن‌ها در کنار کیفیت آثاری که به نظر مخاطبان خواهد رسید، صحبت از این اتفاق که حوزه هنری چند سالی است که تجهیز سالن‌هایش را در اولویت کارهایش قرار داده است، خالی از لطف نیست. حوزه هنری به عنوان ارگانی که بیشترین تعامل را با گروه‌های نمایشی و علاقه‌مندان این حوزه دارد، توجه ویژه‌ای به تجهیز سالن‌هایش دارد. مجهز شدن سالن‌ها و به نوعی بلک باکس شدن آنها اتفاق خوشایندی است.

پیش از این تماشاخانه مهر بلک باکس بود اما با ورود یکی از مدیران پیشین قاب عکسی شد و حالا تبدیل دوباره‌اش به یک سالن بلک باکس هزینه‌بر است. اما با ایجاد یک سالن دیگر مثل تالار چهارسوی تئاتر شهر موافقت شده تا در کنار کارهای پژوهشی کاربردی یک فضای نمایشی خاص اضافه شده باشد.

اهمیت ارتقای سالن‌های نمایشی حوزه هنری بر کسی پوشیده نیست و تجهیز این سالن‌ها به سیستم بلک باکس از جمله اقدامات اساسی است که قطعاً بازخوردهای مثبتی خواهد داشت. حوزه هنری با در اختیار داشتن سالن‌هایی که همواره از سالن‌های تمرین و نمایش گروه‌های نمایشی بوده است می‌تواند فضای خوبی برای

فضای مناسبی برای تولید نمایش‌های ارزشی

سعید نوروزی از شرکت‌کنندگان جشنواره بیست و سومین جشنواره تئاتر سور ماه با اثر نمایشی «راست پنجگاه» در بخش میهمان و بچه‌های مسجد این جشنواره است، او در این متن نمایشی به روایت زندگی یک متولی آمازاده که در انتظار بازگشت فرزند خود از جنگ و اجرای تعزیه علی‌اکبر است، می‌پردازد، اما شرایط با آمدن خبری جدید تغییر می‌کند ماجراهای مختلفی در پی آن اتفاق می‌افتد. او معتقد است که حوزه هنری فضای مناسبی برای نمایش‌های ارزشی، مذهبی و دفاع مقدس است.

آقای نوروزی در مورد خط اصلی نمایش «راست پنجگاه» برای ما توضیح بدهید

این نمایش نامه برای نخستین بار است که به صحنه می‌رود و یکی از بهترین متون نمایشی محمد مساوات است، این نمایش روایتی از زندگی یک متولی آمازاده است که منتظر بازگشت پسرش از جنگ است تا برای آخرین بار تعزیه حضرت علی‌اکبر را بخواند، اما اخبار دیگر در راه است و ماجراهای مختلفی اتفاق می‌افتد که در جریان جلورفتن نمایش مخاطب با هر یک از این اتفاقات مواجه می‌شود و به نسبت آن تصمیم می‌گیرد.

چه نکته‌ای در متن وجود داشت که باعث شد این متن را انتخاب کنید

با خواندن نمایشنامه «راست پنجگاه»، متوجه شدم با متنی روبرو شده‌ام که هم فضای دفاع مقدس و هم فضای مذهبی متناسب با شرایط اجرا دارد و تصمیم گرفتم برای اولین بار این نمایش را برای جشنواره تئاتر سور ماه آماده کنم. در کل قصه و فضای کلی این نمایش بسیار زیبا است و به کارگردان قابلیت‌های خوبی در جهت اجرای صحنه‌ای متن می‌دهد که خود مسئله بسیار مهمی است.

نظر خود را در مورد جشنواره‌ها، رقابت و تاثیر آن بر فضای تئاتر بگویید

شکل جدید برگزاری همایش‌های منطقه‌ای که تبدیل به یک جشنواره رقابتی شده بود، باعث شد گروه‌ها با یکدیگر رقابتی سالم داشته باشند و حتی اگر به مراحل بالاتر راه نیافتند، حداقل به بخشی از حق خود در این جشنواره برسند و علاوه بر کسب تجربه و مهارت‌های تئاتری، بتوانند انگیزه‌های خود را برای سال‌های بعد بالا ببرند.

امکانات و فضای کاری تخصیص یافته به بیست و سومین جشنواره تئاتر سور ماه را چگونه می‌بینید

می‌توان با درخواست از مسئولان و کارشناسی، اتفاقی بیفتد که گروه‌های نمایشی با تعداد افراد بیشتر نیز فرصت حضور داشته باشند، گروه بازیگران و اجرایی من کمی بیش از سقف تعداد اعضای گروه‌ها بوده است و هم‌اکنون با مشکل انتقال دکور، طراحان صحنه - لباس و حضور نوازندگان موسیقی زنده خود در راستای اجرا در استان اردبیل هستیم. امیدوارم این مشکل در سال‌های بعد رفع شود.

به نظر شما نقش حوزه هنری در حمایت از آثار نمایشی مذهبی و دفاع مقدس چیست و چگونه عملکردی داشته است

حمایت‌های حوزه هنری را می‌توان در راستای انگیزه گروه‌های نمایشی بررسی کرد، گروهی مانند گروه ما که تمامی وقت خود را صرف اجرای نمایش‌های ارزشی، مذهبی و دفاع مقدس می‌کند، به همین جهت حوزه هنری فضای مناسبی برای متونی با مضامین ذکر شده است و به اینگونه آثار فرصت تولید و اجرا داده می‌شود و همین‌جا نقطه مناسبی است تا از مسئولین حوزه هنری، تشکر کنیم و امیدوارم در سال‌های آینده برنامه‌ریزی‌های متناسب در مورد تعداد افراد هر گروه صورت پذیرد.

امور هنری و صفحه آرا: داود پیشکار
نشانی: خیابان سمیه، نرسیده به خیابان حافظ حوزه
هنری سازمان تبلیغات اسلامی

همکاران: امید حسین دوست
حنیف سلطانی، علی مهدوی، رسول فاتحی
علی پورموسی، بهناز شیبانی و...
عکاس: علی حدادی اصل، محسن سیدی

نشریه روزانه جشنواره تئاتر سوره ماه
صاحب امتیاز: حوزه هنری سازمان تبلیغات اسلامی
سر دبیر: فرنگیس یعقوبی
دبیر تحریریه: محمد حسین سلیمی

بیتون جشنواره تئاتر سوره

تماشاخانه

